

Zviera ako svätec

Pravda o „Martinovi Lutherovi Kingovi“

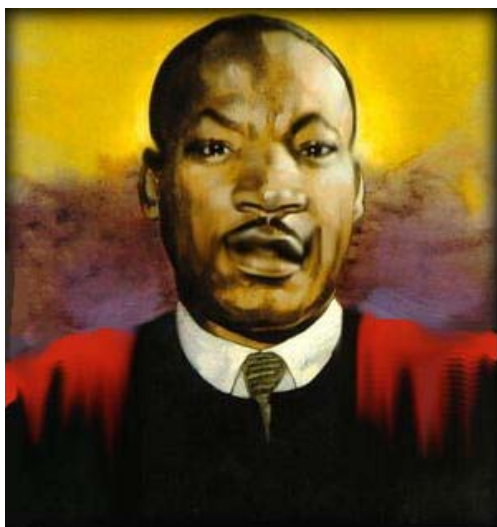
Kevin Alfred Strom

(text príhovoru pána Stroma v programe American Dissident Voices)

KEĎ SA KOMUNISTI ZMOCNILI nejakej krajiny, jednou z prvých vecí, ktorú vykonali, bolo skonfiškovanie súkromne držaných zbraní, aby ľudí zbavili fyzickej schopnosti odporovať tyranii. No oveľa zákernejšou než krádež zbraní ľudu je krádež ich dejín. Oficiálni komunistickí „historici“ prepisovali históriu, aby zodpovedala existujúcej stránickej línii. V mnohých krajinách boli oslavovaní národní hrdinovia vymazávaní z učebníc dejepisu, ich činy prekrúcané v prospech komunistickej ideológie, a komunistickí vrahovia a zločinci boli premenení na oficiálnych „svätcov“. Na počesť týchto zverov, ktoré povraždili mnohé národy, boli vyhlasované sviatky.

A monument to the new regime's hero.

And his real name isn't even Martin Luther King.

Vedeli ste, že rovnaký proces sa odohral i v Amerike?

Dokonca i jeho meno je vymyslené. Vždy v januári sa médiá ocitnú v takmer kŕčovitom záchvate päťolízachstva za tzv. „Reverenda Doktora Martina Luthera Kinga, Jr.“. King má dokonca na svoju počesť vlastný sviatok, čo je počesť, ktorá nebola venovaná žiadnemu inému Američanovi – ani Washingtonovi, ani Jeffersonovi, ani Lincolnovi. (Washington a Lincoln už nemajú sviatky — majú spoločne všeobecný „President's Day“.) Liberálny sudca zapečatil zväzky FBI ohľadom Kinga do roku 2027. Čo tieto zväzky skývajú? Pozrime sa na tohto moderného umelého boha.

V roku 1929 sa King narodil v rodine čierneho kazateľa, známeho iba ako „Daddy

King“. „Daddy King“ pomenoval svojho syna Michael. V roku 1935 bol „Daddy King“ inšpirovaný, aby sa pomenoval po protestantskom reformátorovi Martinovi Lutherovi. Svojmu zhromaždeniu vyhlásil, aby ho odvtedy volali „Martin Luther King“ a jeho syna „Martin Luther King, Jr.“. Nič z jeho zmeny mena nebolo nikdy legalizované na súde. Skutočné meno „Daddyho“ Kinga je až do dnešného dňa Michael King.

Kingovo bezočivé klamstvo

V knihe Michael Hoffmana *Holiday for a Cheater* čítame:

Podľa svedectva v tom čase najlepšieho Kingovho priateľa, Reverenda Larryho H. Williamsa, bola prvá verejná kázeň, ktorú King vôbec predniesol – v roku 1947 v Ebenezer

Baptist Church – okopírovaná z homílie protestantského duchovného Harryho Emersona Fosdicka s názvom „Life is What You Make It“ (Život je tým, čím ho urobíš). Prvá kniha, ktorú King napísal - **Stride Toward Freedom** (Vykročenie k slobode) - bola podľa dokumentácie, ktorú prednedávnom zhromaždili Kingovi sympatizanti Keith D. Miller, Ira G. Zepp, Jr. a David J. Garrow okopírovaná z rôznych zdrojov bez ich uvedenia.

A nemenej autoritatívny zdroj než štyria editori publikácie **The Papers of Martin Luther King, Jr.** (oficiálna publikácia The Martin Luther King Center for Nonviolent Social Change, Inc., v ktorého personále sa nachádza i Kingova vdova Coretta), o Kingovej tvorbe na Boston University a Crozer Theological Seminary uviedol: „Posudzujúc retroaktívne štandardami akademického bádania, [jeho spisy] sú tragicky posiate mnohými príkladmi plagiátorstva.... Príslušné pasáže sú obzvlášť evidentné v jeho písomnostiach v hlavnej oblasti jeho štúdia, systematickej teológii.“ Kingova esej „The Place of Reason and Experience in Finding God“ (Miesto úsudku a zážitku v hľadaní Boha), napísaná v Crozer, kradla pasáže z práce teológa Edgara S. Brightmana, autora publikácie **The Finding of God**. Ďalšia z Kingových prác, „Contemporary Continental Theology“ (Moderná kontinentálna teológia), napísaná krátko po nástupe na Boston University, bola z veľkej časti ukradnutá z knihy Waltera Marshalla Hortona. Kingova doktorská dizertácia, „A Comparison of the Conceptions of God in the Thinking of Paul Tillich and Harry Nelson Wieman“ (Porovnanie predstáv o Bohu v myslení Paula Tillich a Harryho Nelsona Wiemana), za ktorú obdržal Ph.D. v teológii, obsahuje viac než päťdesiat kompletných viet ukradnutých z Ph.D. dizertácie Dr. Jacka Boozera, „The Place of Reason in Paul Tillich's Concept of God“ (Miesto úsudku v predstave Paula Tillich o Bohu).

Podľa **The Martin Luther King Papers**, v Kingovej dizertácii „iba 49 percent viet v sekcii o Tillichovi obsahuje päť a viac vlastných Kingových slov....“!

V **The Journal of American History**, jún 1991, strana 87, David J. Garrow, ľavicový akademik, sympatizujúci s Kingom, uvádza, že Kingova žena, Coretta Scott King, ktorá taktiež pracovala ako jeho sekretárka, napomáhala v jeho opakovanom podvádzaní. Pri čítaní Garrowho článku človek prichádza k nevyhnutnému záveru, že King podvádzal, pretože si vybral politickú rolu, pre ktorú bolo Ph.D. užitočné, a z nedostatku intelektuálnej schopnosti získať tento titul poctivo, šiel za týmto cieľom všetkými možnými prostriedkami. Nieko by sa mohol opýtať – prečo mu teda profesori na Crozer Theological Seminary a Boston University udelili vyhovujúce hodnotenie a Ph.D.? Garrow na strane 89 uvádza: „Kingove akademické kompozície, predovšetkým na Boston University, boli takmer bez výnimky len o málo viac než zhrňujúce popisy.... a porovnania diel iných. Jednako však jeho práce takmer vždy obdržali vyhovujúce hodnotenia, čo silne naznačuje, že Kingovi profesori od neho nečakali viac...“

Editori **The Martin Luther King Jr. Papers** uvádzajú, že „...zlyhanie Kingových učiteľov spozorovať schému textuálneho privlastňovania je trochu pozoruhodné....“

No výskumník Michael Hoffman nám hovorí: „...nezodpovedné počínanie profesorov nie je v skutočnosti vôbec pozoruhodné. King bol politicky korektný, bol čierny a mal ambície. Ľavičiarски [profesori boli] šťastní, že môžu udeliť doktorát takémuto kandidátovi, bez ohľadu na podvod. Nie je ani prekvapujúce, že trvalo 40 rokov, než sa pravda o Kingovom zázname takmer neustáleho intelektuálneho pirátstva dostala na verejnosť.“

Údajní učenci, ktorí v skutočnosti zdieľali Kingovu predstavu rasovo zmiešanej, marxistickej Ameriky, po desaťročia úmyselne zatajovali jeho podvádzanie. Táto kamufláž naďalej trvá. Z **The New York Times** u 11. októbra 1991, strana 15, sa dozvedáme, že 10. októbra zmieňovaného roku výbor výskumníkov na Boston University pripustil, že „je nepochybné, že Dr. King vo svojej dizertácii opisoval od iných.“ No napriek tomuto nálezu,

výbor uviedol: „Na zrušenie doktorského titulu Dr. Kinga by sa nemalo ani pomyslieť“, keďže podľa nich by to „neslúžili žiadnemu účelu.“

Skutočne, žiadnemu účelu! Spravodlivosť vyžaduje, aby vo svetle jeho zámerného podvádzania boli z jeho mena odstránené tituly „reverend“ a „doktor“.

Komunistické názory a vzťahy

Nuž, priatelia, nie je legitímnym reverendom, nemá skutočne získané Ph.D., a jeho meno nie je v skutočnosti „Martin Luther King, Jr.“ Čo zostáva? Len sexuálny zvrhlík, Ameriku nenávidiaci komunista a zločinný zradca záujmom jeho vlastného ľudu.

V Deň práce, v roku 1957, sa Martin Luther King, spolu so štyrmi spoločníkmi, zúčastnil zvláštneho stretnutia v podivnej inštitúcii nazvanej The Highlander Folk School v Monteagle, štát Tennessee. The Highlander Folk School bola komunistickým frontom, založená Mylesom Hortonom (organizátor komunistickej strany pre Tennessee) a Donom Westom (organizátor komunistickej strany pre Severnú Karolínu). Tento míting s Kingom viedli už zmienení Horton a West, spolu s Abnerom Berryom a Jamesom Dumbrowským, všetci otvorení a uznávaní členovia Komunistickej strany USA. Agendou stretnutia bol plán turné po južných štátoch na spustenie demonštrácií a nepokojov.

Od roku 1955 do roku 1960, bol spoločníkom, poradcom a osobným sekretárom Martina Luthera Kinga nejaký Bayard Rustin. V roku 1936 sa Rustin pridá k Young Communist League v New York City College. Ako usvedčený z vyhýbania sa odvodovej povinnosti bol poslaný v roku 1944 poslaný na dva roky do väzenia. 23. januára 1953 Los Angeles Times priniesli správu o jeho usvedčení a odsúdení na 60 dní väzenia za potulovania a homosexuálnu perverznosť. Rustin sa vo februári 1957 zúčastnil 16. zjazdu Komunistickej strany USA. Mesiac nato spolu s Kingom založil Southern Christian Leadership Conference, v skratke SCLC. Prezidentom SCLC bol Dr. Martin Luther King, Jr. Viceprezidentom SCLC bol Reverend

Bayard Rustin

Fred Shuttlesworth

ktorý bol taktiež prezidentom identifikovaného komunistického frontu známeho ako Southern Conference Educational Fund, organizácie, ktorého riaditeľ, Carl Braden, bol zároveň národným sponzorom Fair Play for Cuba Committee, o ktorom ste mnohí možno počuli. Programovým riaditeľom SCLC bol Reverend Andrew Young, v nedávnej dobe veľvyslanec Jimmyho Cartera v OSN a starosta Atlanty. Mimochodom, Young študoval na zmieňovanej Highlander Folk School.

Nedlho po svojom návrate z výletu do Moskvy v roku 1958 Rustin zorganizoval prvý z Kingových slávnych pochodov vo Washingtone. Oficiálny list komunistickej strany, **The Worker**, otvorene prehlásil pochod za komunistický projekt. Aj keď v roku 1961 opustil miesto

Kingovho sekretára, Rustin bol Kingom ustanovený za zástupcu oveľa väčšieho pochodu vo Washingtone, ktorý sa uskutočnil 28. augusta 1964.

Nástupcom Bayarda Rustina v roku 1961 na mieste Kingovho sekretára a poradcu bol Jack O'Dell, taktiež známy ako Hunter Pitts O'Dell. Podľa oficiálnych záznamov bol v roku 1962 Jack O'Dell členom národného výboru Komunistickej strany USA. Už v roku 1956 bol uvedený ako člen komunistickej strany. Podľa St. Louis Globe-Democrat z 26. októbra 1962 O'Dell taktiež zastával pozíciu výkonného riaditeľa aktivít SCLC pre celý Juhovýchod. V tej dobe medzi novinármi stále existovalo pár patriotov a O'Dellovo stranícke členstvo sa dostalo na verejnosť.

Čo urobil King? Krátko po negatívnych správach v tlači King s veľkou pompou O'Della vyhodil. A potom, už bez fanfár, ho opäť najal ako riaditeľa úradu SCLC v New Yorku, čo potvrdzuje Richmond News-Leader z 27. septembra 1963.

V roku 1963 černochoch z Monroe, štát Severná Karolína, menom Robert Williams, uskutočnil výlet do čínskeho Peking. Presne 20 dní pred Kingovým pochodom vo Washingtone v roku 1964 Williams úspešne prehovoril Mao Tse-Tunga, aby prehovoril v prospech Kingovho hnutia. Pán Williams v tom čase udržiaval svoju primárnu rezidenciu na Kube, odkiaľ pravidelne vysielal do južných štátov USA, trikrát týždenne, z výkonných vysieláčov v Havane, pod názvom „Radio Free Dixie“. V týchto vysielaniach podnecoval k násilným útokom černochoch voči bielym Američanom.

Robert Williams, author of *Negroes With Guns*

Počas tohto obdobia Williams napísal knihu s názvom ***Negroes With Guns*** (Černosi so zbraňami). Autor predhovoru v tejto knihe? Nikto iný, než „Martin Luther King, Jr.“ Je taktiež zaujímavé, že editori a vydavatelia tejto knihy boli do nohy podporovateľmi neslávne známeho Fair Play for Cuba Committee.

Podľa Kingovho životopisca a sympatizanta Davida J. Garrowa „sa King v súkromí označoval za marxistu.“ Vo svojej knihe z roku 1981, ***The FBI and Martin Luther King, Jr.***, Garrow cituje Kinga v prejavoch na stretnutiach osadenstva SCLC: „...pokročili sme do novej éry, ktorá musí byť érou revolúcie.... Celková štruktúra amerického života sa musí zmeniť.... Sme účastníkmi v triednom boji.“

Židovský komunista Stanley Levison sa dá najlepšie opísať ako Kingov tieňový „manažér“. Levison, ktorý dlhé roky obstarával presun sovietskych fondov pre Komunistickú stranu USA, bol Kingovým mentorom a skutočným mozgom v mnohých Kingových úspešnejších činnostiach. Bol to Levison, kto upravoval Kingovu knihu ***Stride Toward Freedom***. Bol to Levison, kto zohnal vydavateľa. Levison dokonca pripravoval Kingove daňové priznania! Bol to Levison, kto v skutočnosti kontroloval finančné a agitačné aktivity SCLC. Levison napísal mnohé z Kingových prejavov. King Levisona opisoval ako jedného z jeho „najbližších priateľov“.

FBI: King si za peniaze SCLC kupoval sex

Federálny úrad pre vyšetrovanie (FBI) po mnohé roky vedel o komunistických aktivitách Stanleyho Levisona. Záujem FBI o Kinga prišiel s tesnou spoluprácou Levisona s Kingom.

Aby ste neboli v pokušení veriť lži kontrolovaných médií o „rasistoch“ v FBI, ktorí chceli „dostať“ Kinga, mali by ste vedieť, že človek, ktorý bol najväčšou mierou zodpovedný za Kingovo vyšetrovanie, bol námestník riaditeľa FBI William C. Sullivan. Sullivan sa označuje za liberála, a uvádza, že v počiatkoch „som bol 100-percentne za Kinga... pretože som v ňom videl efektívneho a nutne potrebného vodcu čierneho ľudu v jeho túžbe po občianskych právach.“ Vyšetrovanie Kinga nielen potvrdilo ich podozrenie o Kingových komunistických

názoroch a vzťahoch, ale taktiež odhalilo, že King je opovrhnutiahodným pokrytcom, nemornálnym zvrhlíkom a becenným šarlatánom..

Podľa námestníka riaditeľa Sullivana, ktorý mal priamy prístup k záznamom o sledovaní Kinga, ktoré sú dnes americkému ľudu odopreté, King spreneveril a zneužil podstatnú časť peňazí z príspevkov pre hnutie za „občianske práva“. King používal peniaze SCLC na kúpu alkoholu a zaplatenie mnohých prostitútok, čiernych i bielych, ktoré boli privádzané do jeho hotelových izieb, často v páre, na opilecké sexuálne orgie, ktoré niekedy trvali niekoľko dní. Tento druh aktivít bol normou na Kingových rečníckych a organizačných turné.

William C. Sullivan

Ozaj, inštitúcia zvaná „National Civil Rights Museum“ v Memphis, štát Tennessee, ktorá vystavuje dve spálne z Lorraine Motel, kde King prežil noc pred svojou smrťou, odmietla akýmkoľvek spôsobom zobrazit' návštevníkov týchto miestností.

To – podľa dizajnéra výstavy Gerarda Eisterholda – by sa „takmer rovnalo rúhaniu“. Dôvod? „Dr. Martin Luther King, Jr.“ Strávil svoju poslednú noc na zemi v moteli pohlavným stykom s dvoma ženami a fyzickým zneužívaním a bitím tretej.

Sullivan taktiež uviedol, že King bol zodpovedný za odcudzenie partneriek v mnohých manželstvách. Podľa Sullivana, ktorý za 30 rokov v úrade videl všetko možné, čo sa v živote vidieť dá, King bol jedným z iba siedmich ľudí, ktorých stretol a ktorí boli takto totálne zvrhlí.

Všímajúc si násilie, ktoré takmer pravidelne sprevádzalo Kingove údajne „nenásilné“ pochody, Sullivanovo vyšetrovanie odhalil veľmi odlišného Kinga od starostlivo pripraveného verejného image. King vítal ako členov svojho SCLC členov rôznych černošských skupín, z ktorých mnohí presadzovali a praktizovali násilie.. Kingovo jediné vytknutie na túto tému bolo, že by mali vyznávať „taktické násilie“.

Sullivan taktiež spomína na udalosť, keď sa King stretol na finančnej konferencii s predstaviteľmi komunistickej strany, nevediac, že jeden z účastníkov je infiltrátor v skutočnosti pracujúci pre FBI.

J. Edgar Hoover osobne dozeral na to, aby sa zdokumentované informácie o Kingových komunistických vzťahoch dostali k prezidentovi a do Kongresu, a súhrnné informácie zo záznamov FBI boli taktiež poskytnuté hlavným denníkom a spravodajským agentúram. Bol však americký ľud informovaný o pravej Kingovej povahe? Nie, pretože už v 60. rokoch existoval istý plán – kontrolované médiá a podplatení politici boli odhodlaní presadiť v Amerike svoj program rasového miešania. King bol ich človek a nič im nesmelo stáť v ceste. Až na pár výnimiek boli tieto fakty udržiavané mimo dosah americkej verejnosti. Mašinéria pro-kingovskej propagandy ide ďalej a dokonca sa uvádza, že došlo k serióznemu návrhu, aby sa k Biblii pripojilo niečo z jeho diela.

Dámy a páni, cieľ tohto rádiového programu je oveľa väčší, že dokázať vám nemorálnosť a skazenosť tohto človeka, zvaného King.

Chcem, aby ste začali sami rozmýšľať.

Chcem, aby ste zvážili nasledovné: Aké sily a aká motivácia sa skrýva za aktívnou propagáciou Kinga kontrolovanými médiami?

Naše deti sú obeťami propagandy. Čo vám to prezrádza o politikoch, ktorí, takmer bez výnimky, uctievať Kinga ako národného hrdinu?

Čo vám to prezrádza o našej spoločnosti, keď akákoľvek verejná kritika tohto morálne malomocného, komunistického funkcionára je dôvodom na prepustenie z pracovného miesta?

Čo vám to prezrádza o kontrolovaných médiách, keď vidíte, ako úspešne potláčajú pravdu a ukazujú Kinga v obraze, ktorý sa dá popísať jedine ako obrovská lož?

Musíte myslieť, moji americkí spoluobčania. Zúfalo sa potrebujete prebudiť.

Bibliografia

1. Hoffman, Michael A., ***Holiday for a Cheater***, (Wiswell Ruffin House, Dresden, New York, 1992)
2. Steffgen, Kent H., ***Bondage of the Free***, (Vanguard Books, Berkeley, California, 1966)
3. Garrow, David J., ***The FBI and Martin Luther King, Jr.***, (W. W. Norton & Co, New York City, 1981)

Ďalšie informácie o Kingových komunistických vzťahoch a sledovaní Stanleyho Levisona zo strany FBI sa dajú nájsť v parlamentnom zázname.

Tento článok bol pôvodne publikovaný v National Vanguard (www.natvan.com).

Translation © 2007 by Seditonist for Whitenations.org.